

Борис
Априлов

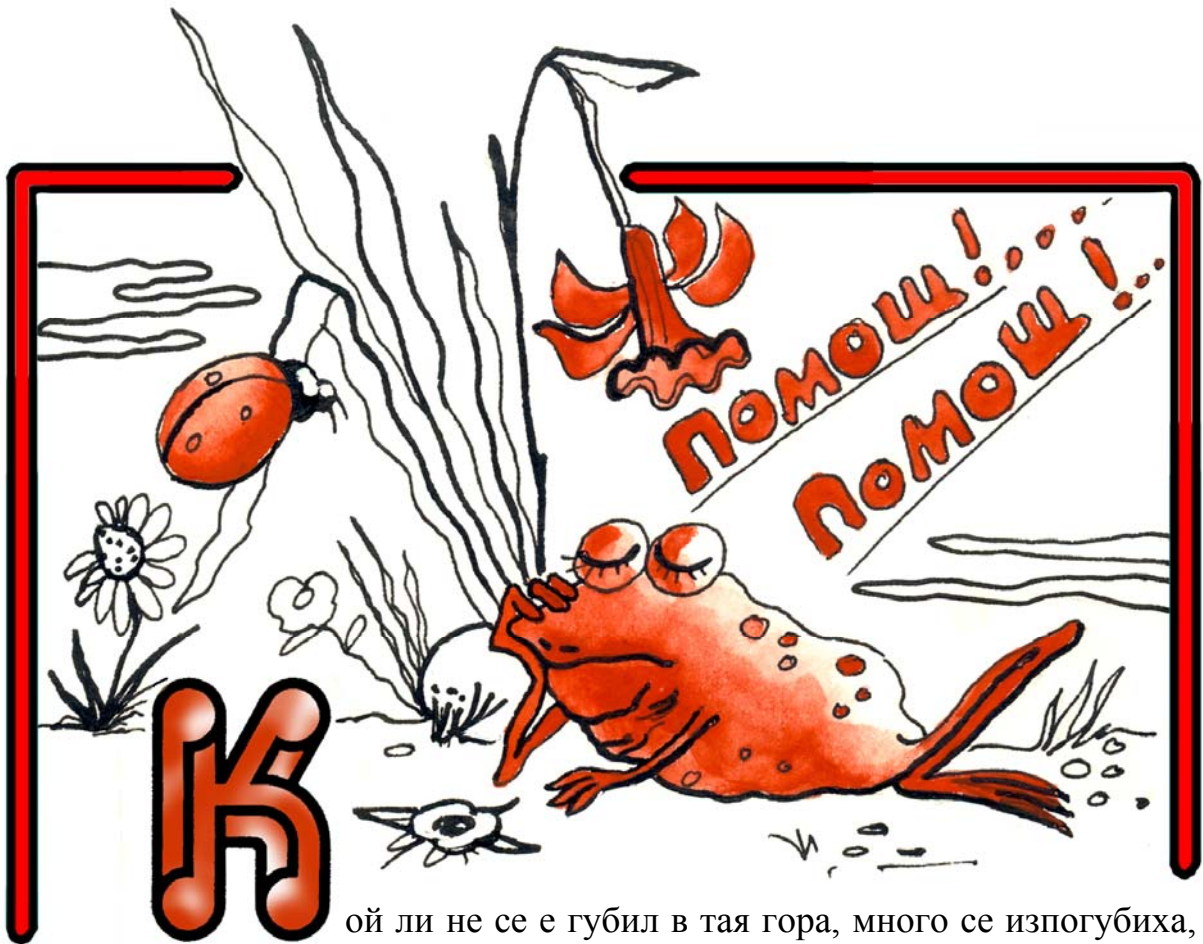

ДЕСЕТ
ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА ЛИСКО

НЕ ПИПАЙ
КУФ АРА

ой ли не се е губил в тая гора, много се изпогубиха, нямам време да ви ги изброя, но да се загуби Чарли, това е вече прекалено. Гората беше голяма, попаднеш ли в нея, трудно ще се измъкнеш и все пак – това е Чарли, известен по села и градове, на него никоя гора не можеше да му се опре. Но тук се обърка. Искаше да я пресече, да скъси пътя си, полута се няколко часа и се загуби. Най-после излезе на някаква полянка, постави куфара на тревата и седна да си откъхне. В клоните пееха птички. Въздухът беше прозрачен и пълен с аромати.

Той хвърли желязната си пръчка на земята, тя се изправи като забодена, а Чарли се излегна с намерение да послуша птиците. Реши да преброи гласовете, но се отказа. По негови пресмятания бяха поне един милион. И въпреки това сред този милион ясно се дочу някакъв зов за помощ. Беше ли чул добре? Ослуша се и отново долови как някой викаше за помощ. Чарли подскочи и побягна към най-гъстата част на гората.

На полянката останаха само куфарът и пръчката.

В това време се чу и далечната песен на Димби, неговата любима песен, сложна по съдържание и трудна за изпълнение:

*Аз съм Димби, Димби, Димби,
аз съм Димби, Димби, дом!*

След този куплет започваше подсвиркването, което продължаваше три минути и отново горния куплет, в който се разправяше, че Димби е Димби, че той не е никой друг освен Димби и само Димби и че ако някой смята, че Димби не е Димби, се лъже, защото песничката си го казва

направо и от ясно по-ясно, че Димби си е Димби, а това дом накрая е като опашка на песента или нещо подобно.

Най-последно се показа и самият Димби, малко дребно момченце на четири, пет или шест години, но всъщност едва ли някой би могъл да му даде повече от три. Димби отвори уста да пропее отново, но я затвори, защото видя куфара.

– А! – каза той.

Откакто се помнеше, тази полянка беше само полянка, без каквито и да е примеси.

– О! – каза Димби и направи още една крачка.

Да, такова нещо не е имало на полянката.

– Охо! – каза Димби, като направи още една крачка и видя пръчката.

За него бе от ясно по-ясно, че трябва да бяга. При такива случаи бягаше. Отдалечи се от куфара, озова се в края на полянката и започна да го разглежда.

В същия миг долетя и песента на Домби. Тя беше още по-сложна:

*Аз съм Домби, Домби, Домби,
аз съм Домби, Домби, дим!
Аз съм Домби, Домби, Домби,
Домби, Домби, Домби, дим!*

Димби се скри в храстите и зачака.

На полянката се появи Домби, млъкна и зяпна.

– А! – каза Домби.

Нещо го привлече към непознатия предмет.

– О! – каза Домби и направи две крачки напред.

– Еее, не! – каза Домби, като видя пръчката.

Той се приближи и я помириша.

– Охоо! – каза Домби и се приготви да бяга.

– Аха, аха! – извика зад храстите Димби.

– Какво? – трепна Домби.

– Нищо! – отвърна Димби.

Домби почувства как започва да трепери, освен това бе разбрал, че тук няма повече работа за него – на една полянка, където са се появили подобни неизвестности и се чуват някакви тайнствени гласове. Той се обърна и тръгна бавно, но за доказателство, че не го е страх, започна да си тананика:

*Аз съм Домби, Домби, Домби,
аз съм Домби, Дом...*

– Стой! – извика внезапно Димби и Домби се закова на място. – Върви! – заповяда Димби и Домби тръгна отново. – Стой! – Домби спря. – Ха-ха-ха!

Димби изскочи от храста.

– Ооо, Димби, здравей! – извика уж весело Домби.

– Къде се разхождаш? – запита Димби.

– Ами до този куфар и обратно. А ти?

– И аз.

– И ти ли до куфара?

– Да.

– И обратно?

– Аха...

– Наистина беше хубаво... Стигаш до куфара и се връщаш... Това е най-приятната ми разходка... Просто да прочета дали не пише нещо на него.

– И аз.

– Оказа се, че на куфара наистина пише нещо.

Тук му е мястото да кажем, че Домби беше дебеличко, розовко момченце на четири, пет или шест годинки, но като го погледне човек, едва ли би могъл да се съгласи, че има повече от три. Освен това на куфара пишеше: „Не пипай куфара!“

– Искаш ли да прочетем какво пише на куфара? – предложи Димби.

– Тъкмо щях да ти предложа – рече Домби. – От устата ми го взе.

Тръгнаха внимателно, оглеждаха се и по едно време тънкия Димби забеляза, че Домби го държи за ръката. Димби го запита защо прави така, а дебеличкият Домби му отвърна, че обича да държи приятелите си за ръка, когато се приближават към куфар.

Най-после се озоваха до куфара, който бе висок колкото тях.
– Виж, Домби!.. Преди малко тук пишеше нещо, а сега – нищо!
– А!
– Какво, Домби?
– Наистина, Димби! – Домби се пулеше. – Онова, дето го имаше, го няма и трябва...
– Какво трябва? – запита Димби.
– Да си вървя.
– Да, но тези неща не са хубави – рече Димби.
– Кой?... Тези, дето трябва да си вървя ли?
– Не обичам нещо, което го е имало, да изчезва, Домби. Такива работи не са хубави...
– А мога ли да ти пусна ръката?

– Защо?
– Да се почеша.
– Няма смисъл – отвърна Димби. – Ще бягаме двамата.
Щом стигнаха до храстите, чуха извънредно интересна и съвсем сложна песен:

*Аз съм Мокс, Мокси, Мокси,
аз съм Мокси, Мокси, мо!..*

В тази песен се разказваше, че някой си се наричал Мокси, но никъде не се обясняваше какво е Мокси. Димби и Домби знаеха какво се крие зад тайнственото име, затова не дочакаха края на песента, а се скриха да видят какво ще каже Мокси, щом види куфара и пръчката.

Магарето изскочи от гората и излезе на полянката, видя куфара, спря, довърши песента и чак тогава каза:

– А!..

Но не направи нито крачка напред.

– На мен не минават – каза Мокси. – Само на мен – не!

И направи крачка назад.

– Такива на мен – не! – заяви Мокси. – Такива разни ми ти куфари, дето се търкалят по полянките – не!

Още крачка назад.

– Аха! – удиви се Мокси. – И пръчки!.. Стърчащи!

В следващата секунда Мокси се понесе...

– Стой! – извикаха Димби и Домби.

– Добре! – отвърна Мокси и спря.

Димби и Домби не можаха да се насмеят както трябва, издадоха се и бързо прибраха магарето в храстите, тъй като вече звучеше най-сложната от всички песни на света. В някои отношения тази песен наподобяваше ария от опера:

*Аз съм баба, баба Меца —
та-та-ра!*

*Аз съм баба, баба Меца —
та-та-ра!..*

Притаеният в храстите Домби се разтрепери. Димби и Мокси също трепереха.

Лиско съгледа куфара и прекъсна песента си.

– А, куфар!.. Човек не може да се разходи спокойно. Върви си, пее си и изведнъж – куфар!.. Остави това, но до куфара все ще се скрие някой да те изплаши.

– Хайде! – обърна се Димби към приятелите си. – С този не се излиза на глава.

– Наистина – съгласи се успокоеният вече Мокси. – Чуваш песен на мечка, скриващ се, а се появява Лиско.

Тримата се приближиха към лисичето и тъй като вече бяха станали четирима, куфарът не им изглеждаше толкова страшен.

– Какво правите до този куфар? – запита Лиско.

– Чудим се – отвърна Димби.

– Защо?.. Какво има?

– На куфара имаше надпис – поясни Димби.

- На него пишеше нещо – поясни Домби.
- И изведнъж – нищо! – рече Димби.
- Няма надпис, няма нищо! – потвърди Домби.
- Как да няма? – отвърна Лиско. – Вижте!

Погледнаха към куфара и изтръпнаха. Надписът се беше появил отново.

- Димби се обърна към Домби, който вече трепереше.
- Домби, какво стана?
 - Не знам, Димби... Преди малко нямаше.
 - А сега има.
 - А преди това пак имаше.
 - А после нямаше.
 - Да, но сега пак има, Димби... Слушай!
 - Какво?
 - Да се махаме, казвам... Този куфар си прави каквото си ще.

Този път се учудиха четиримата.

– Виж! – повдигна ръка Димби. – Отново изчезна.

– Не вдигай ръка! – помоли Домби. – Ще те види.

Димби свали ръката си.

– Ей! – извика внезапно Лиско към куфара. – Какво правите с надписа?

Куфарът продължаваше да стои безмълвен.

– Да се измитаме! – предложи Мокси.

– Разбира се – съгласи се Домби. – Не ми е приятно да гледам как ту го има, ту го няма. Нещо, което си го има, трябва да си го има и обратно.

– Млъкнете!

Помълчаха.

– Докога? – запита Мокси.

– Докато помисля – отвърна Лиско.

– Губим време за бягане – обади се Домби.

Надписът затрептя и изплува върху капака на куфара. Приятелите тихо се отдръпнаха до храстите. От това място можеше да се избяга лесно. Чакаха.

Не ставаше нищо. Лиско не изтрая.

– Къде отиваш? – уплаши се Димби.

– Този куфар ме интересува – отвърна Лиско.

– Защо?

– Ще ми се да го отворя.

– Чухте ли? – възмути се Мокси.

– Чухме – отвърна Домби.

– Не е ли луд?

– Лиско, върни се!

Лисчето се върна, но главата му си остана обърната към куфара.

– Не мога. Ако не го отворя, ще се презирам цял живот. Димби го хвана за опашката:

– Моля ти се, Лиско!.. Не виждаш ли, че това не е обикновен куфар? Някакъв си надпис по него прави каквото си ще.

– Каквото му скимне! – поясни Мокси. – Де да знаеш...

– Точно така! – потвърди Домби.

– Какво точно така? – заинтересува се Мокси. – Отде знаеш какво щях да кажа?

– Исках да кажа: де да знаеш дали няма да му скимне да ти направи нещо лошо.

– Това щях да кажа – съгласи се Мокси. – Ако не беше ме прекъснал, щях да го кажа преди тебе.

Лиско сякаш не слушаше приятелите си. В този момент той мислеше на глас:

– Точно така!.. Нещо, което е затворено, трябва да се отвори – това знам аз... Видиш ли нещо неизвестно, направи да ти стане известно...

– Кой каза така? – прекъсна мислите му Домби.

– Говоря по принцип – отвърна лисичето. – Трябва да се открива. Да се намират нови неща. Колкото може повече. Представяте ли си, ако трябва да живееш само със старите неща.

– Това си го казвал.

– Да, Мокси, но така се откриват нови земи и морета.

– Но никой не е тръгнал да ти отваря куфари!

– Защо не? – погледна го Лиско.

– Защото е куфар, а не море! – извика раздражено Мокси. – Има разлика между моретата и куфарите!

– Разликата си личи от пръв поглед – настоя Димби. – Никой не те бие да отваряш куфари!

– Защо не? – отвърна лисичето. – Там стои затворен куфар, следователно трябва да се отвори!

– Защо?

– Представете си, че в него има нещо.

– Слушате ли? – запита Домби.

– Да си вървим! – предложи отново Мокси. – Не ме интересува какво има в разни ми ти куфари, които си показват и скриват надписите. Слушайте мен, вътре има нещо много страшно.

– Това ме интересува – каза сякаш на себе си лисичето.

– Някаква тайнствена сила – прошепна Мокси. – Или пък нещо друго.

Лиско направи крачка напред.

– Ще го отворя сам.

Още крачка напред.

– Моля те, Димби, спри го!

– Не мога, Домби...

– Защо? – рече Мокси. – Нека върви. Достатъчно го спирахме.

– Ох! – въздъхна Димби. – Всъщност и на мен ми се проверява, но предпочитам други да отворят, пък аз само да проверявам.

Лиско бавно пристъпваше напред. Лапите му внимателно опипваха земята, внимателно се отделяха от нея, тялото му беше опънато, опашката лазеше по тревата, нагоре стърчаха само ушите, готови да доловят най-малкия шум, да не говорим за очите, които не се отместваха нито от куфара, нито от надписа, нито пък от тайнствената пръчка, изправена като удивителна.

Наблюдателите от храста трепереха свободно и открито. Никой не смееше да проговори. Лиско вече бе достатъчно близо, ако вдигнеше лапа, можеше да докосне надписа. Той наистина вдигна лапа и я насочи към куфара...

В същия момент куфарът бавно започна да се накланя и спокойно легна с капака нагоре, а лисичето бягаше обратно към храста.

Последва нещо – още по-тайнствено явление, – магическата пръчка, която досега стоеше неподвижно, след побягването на Лиско тръгна към куфара, покачи се на него и се излегна върху надписа, сякаш го зачерта.

Но бягащите не видяха нищо.

Разочарована, че е останала без зрители, пръчката слезе от куфара, повъртя се около него и се облегна на ръба му така, както се обляга човек на сандък.

Може би това не се понрави на куфара, той се отмести и започна да се плъзга по тревата. Май че си беше наумил нещо, защото, щом стигна при храста, където обикновено се криеха страхливците, спря и остана неподвижно, с надписа към небето.

В това време пръчката изведнъж тръгна и отново се облегна на ръба му.

Като побяга малко, Лиско се засрами и намали темпото. Той и без това не можеше да стигне приятелите си, Мокси изобщо не се виждаше, а Домби се мяркаше между дърветата като отдалечаваща се точка.

– Защо спря? – запита задъхано Димби, взел сто метра преднина от Лиско.

– Ще се върна – заяви Лиско.

– Твоя работа! – рече Димби и продължи да бяга след Домби, който вече също бе изчезнал.

– Моя си работа – каза си Лиско. – И защо така, не разбирам.

Наистина не разбираше. Колко е добре да си избяга, да отиде на реката, да се гмурне в Резедавия вир, да легне във водата с лице към небето и да брой облаците. Какво ли не минава пред очите му, когато лежи по гръб в Резедавия вир – птици, пеперуди, водни кончета и най-много облаци, които отначало приличат на нещо, а после се превръщат в нещо друго. Така си минаваше времето – в разгадаване на облачетата, които от скука ли, какво ли, се променяха и в подобни непрекъснати промени скитаха по света.

Лиско се приближи от другата страна на храста, смяташе, че тук може да се върви спокойно, но щом кривна, едва не се блъсна в куфара и побягна отново.

Отчаян от неуспеха си да се сприятели с някого, куфарът се върна в средата на полянката, а пръчката го последва.

– Ей! – подвикна Лиско.

Куфарът се поклати.

– Слушай, куфаре, няма да ме уплашиш... Ето!..

Лиско направи крачка към него.

Куфарът от своя страна се помести към лисичето.

– Охоо! – дръпна се Лиско.

Куфарът се върна на мястото си.

– Не ме е страх – рече Лиско и отново пристъпи напред. – Хората се качиха на луната, а аз един куфар... Ела де, ела малко насам!

Куфарът се премести бързо и спря.

– Не толкоз! – каза лисичето и се дръпна назад.

Куфарът се оттегли.

– Така ми харесваш – заяви Лиско. – Каква е тази пръчка?

От радост пръчката се заклати. Лиско заобиколи отдалеч и се озова от другата страна, но куфарът се обърна. Пръчката подскочи и се облегна на него.

– Чудна работа! – зачуди се Лиско. – Куфар и пръчка. За първи път подобно приятелство... А бе тук има някаква тайна, ама да видим!.. Пръчко, ела!

Пръчката се изправи и тръгна към лисичето.

– Прекаляваш – отдръпна се Лиско. – Не разбираш от шега.

Пръчката се закова на място.

– Така те искам! – Той се почеса. – Извинявай, нямам доверие на пръчки. Може би си добра пръчка, може би и мислите ти са добри, но... И на куфара нямам доверие. Като го гледам, ми се струва, че е пълен с нещо тайнствено. А вие познавате ли ме?

Пръчката и куфарът се заклатиха.

Лиско се обърна и побягна към гората, където се засрами и започна да си подсвирква.

– На нас ли подсвиркваш? – запита Димби.

– Не – отвърна Лиско. – Изобщо си подсвирквам.

– Къде е куфарът?

– Където му е мястото.

– Според мен мястото на един куфар не е на полянката.

– А къде?

– Навсякъде, но не и на полянката.

– А бе, Мокси, че куфарът е ненормален, ненормален е, пък и пръчката е такава, но ще видим.

– Най-добре е да дойдеш с нас – предложи Домби. – Не бива да си имаш работа с бездомни куфари.

– Това е вярно! – съгласи се Димби. – Всеки възпитан куфар стои у дома си.

– При своя господар! – допълни Мокси. – Според мен това е някакъв съвсем безстопанствен куфар.

– Нищо чудно да е изгонен от къщи – предположи Димби. – Представете си, че не го искат заради лошия му характер.

– Може би сте прави – съгласи се Лиско. – Може би е така, но ще го отворя.

– Лиско, виж!

Докато приятелите му се отдръпваха, Лиско се обърна и видя пръчката. Тя бе застанала до носа му.

„Сега ще става, каквото ще става! – каза си лисичето. – На секундата трябва да решавам: да бягам ли, или да не бягам.“

– Страх ли те е? – извика отдалеч Домби.

– Ннне! – отвърна Лиско, без да сваля поглед от пръчката.

– Можеш ли да я пипнеш?

– Кое? – направи се на ударен Лиско.

– Пръчката!

– Коя пръчка?

– Тази, дето ще ти извади очите!

– Тази, дето е пред мен ли?

– Аха!

– Какво да я направя?

– Можеш ли да я пипнеш?

– Стига да искам.

– Поискай де!

– Защо?.. Какво ми е направила?.. Тя се разхожда и аз се разхождам.

Лиско започна да се разхожда и да си подсвирква. Пръчката тръгна с него.

– Тя върви с тебе! – обади се Димби.

– Знам – отвърна Лиско, но не посмя да я погледне. – Всеки е свободен да си върви навсякъде. Според мен тази пръчка ей сега ще си продължи в друга посока.

– Кой знае! – подхвърли със съмнение Домби. – Така, като я гледам...

– Какво като я гледаш?

– Не ми се вярва да тръгне на другаде.

– Защо? – поиска да знае Лиско, като се разхождаше насам-натам, но не смееше да погледне към спътника си.

– Една пръчка залепи ли се до някого, край!

– Този път загази здравата – подхвърли Мокси. – Признай си!

Поуплашен, Лиско не издържа и спря. Погледна пръчката и каза:

– Пръчке, аз смятам да си ходя... Ти накъде си?.. Ако си натам, аз съм в обратна посока.

Пръчката стърчеше като свещ и мълчеше.

– Можеш ли да я пипнеш? – настоя отново Димби.

– Аз ли?

– Не, вуйчо ми!

– Помниш ли, като ти казах, че мога, но не искам?

– Поискай де!

– Стига да искам.

– Хайде! – подканиха го тримата.

– Но защо да пипам една пръчка, която се разхожда? Какво ми е направила?

– Май че те е страх! – подхвърли Домби.

– Мен ли?

„Сега е моментът“ – мислеше си Лиско.

– Страх те е! – настоя Домби.

„Ако се престраша, ще им затворя устата.“

– Майчице, как го е страх! – извика Мокси.

– Виж! – извика силно Лиско и бързо протегна ръка към пръчката.

Пръчката стоеше кротко до него. Лисичето я погали и дръпна ръката си.

– Видяхте ли?

– Брей, тоя Лиско! – удиви се Димби.

– Видяхте ли как я пипна! – разтревожи се Домби.

– Казах ви, че е луд! – уплаши се Мокси. – Лудите пипат всичко каквото им падне.

– А можеш ли да я вземеш? – запита Димби. – Такава се среща рядко. Желязна!..

Лиско посегна и вдигна пръчката от земята, опипа я, разгледа я, подхвърли я нагоре, улови я, помириса я, пак я подхвърли, завъртя я като перка и извика от радост.

Димби, Домби и Мокси прецениха, че моментът е удобен да се приближат. Най-после любопитството им надделя.

Димби помоли да пипне пръчката, а след това дори я взе в ръце, но побърза да я върне на Лиско, като заяви, че повече няма какво да се гледа, макар че пръчката била наистина интересна – от желязо, но лека.

– Може да е лека – съгласи се отстрана Мокси, – но от пръчки ме е страх, много бият.

– Лиско, какво ще я правиш? – заинтересува се Домби, който се задоволи само с едно пипане. – За какво ти е?

– Това се питам – призна си лисичето. – Докато нямах пръчка, си казвах, ех, защо си нямам една пръчка, а сега, като си имам, си казвам, какво да я правя?

Без да ще, той натисна някъде пръчката, тя изщрака, нещо подскочи нагоре, големината ѝ се удвои.

– Видя ли? – подвикна Мокси, като се озова до хроста с два скока. – Видя ли сега?

– Какво? – отвърна Лиско. – Имам си двойна пръчка!

– Лиско, мога ли да пипна двойната пръчка? – приближи се Димби.

– Заповядай!

– Корава е – заяви Димби, след като пипна пръчката.

– Чудесна пръчка! – заяви Лиско. – Двойна!

Домби също се претраши, пипна двойната пръчка и се съгласи, че е идеална. Лиско се обърна към Мокси, покани го да я пипне.

– Благодаря – отвърна Мокси. – Оттук си личи, че е световна.

– Тогава? – запита Лиско и погледна приятелите си.

– Какво тогава? – заинтересува се Мокси.

– Да преминем към куфара, а?

– Защо?

– Да покорим и него.

Приятелите на Лиско се спогледаха, размениха си няколко думи и решиха, че поне засега нищо не им пречи да отворят някакъв си куфар.

– Към куфара! – поведе ги Лиско.

– Ти върви, ние идваме – даде му път Домби.

– Да не избягате, ей!

– Моля ти се! – обеща Мокси.

– Ясно, че не можеш без нас – рече Домби.

– Признавам – отвърна Лиско. – Давате ми кураж.

Мокси спря на няколко метра от куфара:

– И все пак не разбирам – заяви той – защо трябва да пипаме куфара, щом можем да си живеем, без да го пипаме?

– Ти си глупак! – отвърна Лиско.

– Знам! – наведе глава магарето, а после я повдигна и рече: – Но не знам защо.

– Добре е да знаеш, че си глупак, Мокси – започна да му обяснява Лиско, – но още по-добре е, ако успееш да разбереш защо си глупак. Разбереш ли, няма да бъдеш толкоз голям глупак.

– Това е трагедията ми! – отвърна тъжно магарето. – Но по думите ти разбрах, че съм половин глупак, което все пак е добре.

– А защо не станеш умен?

– Как?

– Лесно! – отвърна Лиско. – Достатъчно е да не те интересуват само магарешките тръни.

– Само това ли? – запита с надежда Мокси.

– Не – отговори Лиско. – Освен това не бива да питаш защо трябва да отворим куфара. Според умните всичко, което е затворено, трябва да се отвори, всичко неоткрито – да бъде открито, неизвестното да стане известно... Горее има ли звезди? Помъчи се да стигнеш до тях!.. Разбра ли?

– Разбрах. Не разбрах само едно.

– Какво?

– Ако си губя времето да зяпам звездите, кога ще паса?

– Ох! – въздъхна Лиско.

– Не охкай! – помоли се Мокси. – Защото лично аз предпочитам да правя астрономически наблюдения с пълен стомах. По тези причини предлагам да не пипаме куфара. Куфарът си е куфар, ние сме си ние. Той да си гледа работата и ние нашата... Така разбирам света и затова – никакъв куфар!

– А пък аз настоявам! – рече Лиско. – И то в твоё присъствие! Или ще ставаш човек, или...

– Добре, добре! – предаде се Мокси. – Макар да не разбирам защо се мъчите да ме правите човек, когато съм красиво, завършено магаре.

Лиско огледа приятелите си и извика:

– Разбрахте ли защо трябва да отворим куфара?

– Разбрахме! – отвърнаха Димби, Домби и Мокси, но Домби добави: – Нали ще го отвориш ти?

– Да, но вие трябва да бъдете наблизко, понеже...

– Добре – съгласи се Домби, – ще бъдем и ще те насърчаваме от края на полянката.

– Може! – махна с лапа лисичето. – Предлагам да говорите в хор. Така ще ме насърчавате най-добре.

– Ще говорим в хор! – обеща Димби. – Ще говорим много и колкото искаш. И говоренето е работа, нали, Мокси?

– Е, да.

– Все трябва да има някой, който да такава... нали?

– Да де!

Лиско запълзя отново към куфара, а говорещият хор се оттегли до храста и започна:

Лиско ще отвори куфара!

Лиско ще отвори куфара!

Лиско ще отвори куфара!

Лиско ще отвори куфара!

Лисичето спря и се огледа.

– Насърчаваме ли те добре? – запита от храста Мокси.

– Доста – отвърна Лиско.

Хорът продължи:

Хайде, Лиско!

Хайде, Лиско!

Хайде, Лиско!

Хайде бе, Лиско!

Лиско стоеше до куфара.

Хорът:

Готово, Лиско!

Страшен си!

Готово, Лиско!

Славен си!

Лисичето посегна към металическата ключалка.

Хорът:

Не се страхувай, натисни!

Не се страхувай, натисни!

Лиско натисна, нещо изщрака, а хорът млъкна.

Лисичето се обърна и се учуди.

– Хей, какво ви стана? Къде сте?

– Какво изщрака? – запита Димби от храста.

– Не знам, нещо изщрака.

– Трябва да разбереш какво.

– Май че ключалката.

– Ако е ключалката, добре. Дано не е нещо друго.

– Какво друго? – уплаши се Лиско.

– Може би вътре има неща, които щракат.
– Все пак ще натисна втората ключалка – рече Лиско. – А вие защо млъкнахте? Няма ли да ме насърчавате?
– Сега се съвземаме – обади се Домби. – Съвземем ли се, ще започнем да те насърчаваме.
– Чакам! – настоя Лиско.
Говорещото трио се измъкна от храста и започна:

*Не бой се! Ние сме с теб!
Не бой се! Ние сме с теб!*

Лиско натисна втората ключалка, тя изщрака по-силно, но триото се изплаши по-малко, не се скри, само се изкриви от детонацията.

Не бой се! Ние сме с теб!

– Сега трябва да ме насърчавате най-много – помоли ги Лиско. – Да ви призная, не съм много спокоен.

– Ще те насърчаваме! – обеща Домби. – Но не е ли по-добре да те насърчаваме зад храста?

– Защо?

– Мисля, че оттам ще те насърчаваме по-добре.

– Понеже няма да те виждаме – поясни Мокси.

Димби се възмути, заяви, че не е прилично да бягат, когато първият им приятел след малко може да загине. Мокси и Домби се съгласиха да не се крият зад храста, но нищо на света не можеше да ги накара да говорят. Всички замълчаха.

Настъпи най-великата тишина.

Лапата на Лиско се вдигна към капака с надпис не пипай и го натисна. Куфарът зяпна като мида.

– Отваря го! – прошепна Домби.

– Отваря го, ей! – зарадва се Димби.

– Не се знае – прошепна Мокси. – Ще почакаме, ще видим.

Капакът бавно се вдигна нагоре.

– Отвори го! – прошепна Димби.

– Май че го отвори – прошепна Домби.

– Така не се отваря куфар! – прошепна Мокси.

– А как? – учуди се Димби.

– Има си особени начини – поясни Мокси. – Да отвориш куфар, това е... Ехее!..

Лиско отпусна капака назад.

Какво ли е това?

– Наистина, какво е това? – запита се лисичето, втренчено в куфара.

– Лиско, да дойда ли? – запита Димби.

– Ела! – покани го лисичето.

– Какво има вътре? – запита Димби, но не напусна мястото си, макар че го бяха поканили.

– Всичко! – отвърна Лиско.

– Нещо интересно?

– Всичко е интересно.

– Какво му е интересното? – запита Мокси.

– Тишина! – помоли Лиско и зяпна.

Мълчание. Абсолютна тишина.

– Свидетели сте, че бях против! – прошепна Мокси.

– Против кое? – запита Димби.

– Против всичко – рече Мокси. – Сега ще видите какво ще стане! Търсим си белята... Това отваряне не ми харесва. Не може току-тъй да се отваря! Отварят се врати, консерви, писма, тенджери, лимонади или прозорци.

– А куфари не – така ли?

– Да.

– А какво се правят куфарите?

– Носят се.

– Къде?

– Къде!.. Заради куфарите са построени гари, летища, пристанища... Бе какво ти разправям на теб!.. Лиско е луд, ще знаеш!

Магарето посочи с глава към куфара. Там Лиско преодоляваше страха си. Страхът хем идваше, хем си отиваше. Лиско също. Хем искаше да избяга, хем не искаше.

– Ще отида да му помогна! – настоя решително Димби.

– Иди! – насърчи го Домби. – Ще ни разкажеш.

– Да видя какво има вътре! – рече Димби. – Изгарям от нетърпение.

– Какво може да има в един куфар! – забеляза Мокси. – В куфар какво може да има!..

– Добре де, какво може да има? – запита Димби.

– Куфарски работи! – отсече Мокси.

– Димби!

– Какво, Домби?

– Нали щеше... при куфара?

– Вече реших, но не съм тръгнал.

Лиско мълчеше.

– Лиско!

– Кажи, Димби.

– Какво има вътре?

– Ела и виж!
– Да взема да отида, а, Мокси?
– Иди, но после да не се сърдиш, че ние с Домби бягаме по-бързо.
Въпреки всичко Димби тръгна. Приблужи се до Лиско, хвана се за опашката му и запита.
– Какво има вътре?
– Виж.
– Да погледна ли?
– Вместо да говориш, погледни!
– А! – изненада се Димби.
– Точно така!
– Димби, какво има вътре? – запита Домби.
– Разни неща.
– Какви неща?
– Интересни.
– Колко интересни? – заинтересува се Мокси.
– Много!.. И страшни!
– Тогава затваряйте!
– Ела да го затвориш!
– Който го е отворил, да си го затвори!.. Нали, Домби!
– Точно така! – съгласи се Домби. – Важното беше да го отворим, и го отворихме. Сега да си го затворим и да си гледаме работата... Димби!
– Кажи, Домби.
– Мислиш ли, че ако дойда да видя, ще се уплаша?
– Интересно е – отвърна Димби.
– Тръгвам!.. Мокси, няма ли да дойдеш?
– Ще видим. Иди и ми разкажи.
Домби тръгна с подсвиркване и се приближи, но в същото време гледаше уж нещо много интересно по небето. След това погледна куфара и каза:
– Еее!
– Домби, какво? – запита Мокси.
– Много интересно!
– Дръжте ме, идвам!
Мокси застана настрана от куфара и надзърна през главите на приятелите си.
– Хм!– каза той. – Нищотии!
– Какво?
– Нищотии, викам!.. Разни ми ти кутии!.. Да го затворим, защото не ми се гледат кутии!
– Но какво има в кутиите? – запита се Лиско. – Там е въпросът.
– Нищотии! – потвърди Мокси. – Кутии пълни с нищотии!
– Ще проверим! – настоя Лиско.

– Защо? – поиска да знае Мокси.
– Защото има закон – отвориш ли нещо, отвори го докрай. И го разгледай!.. Който кацне на звезда, трябва да я разгледа.
– Че това не е звезда! – засмя се Мокси. – Хе-хе!.. Звезда!.. Това е куфар, пълен с нищотии!
– Въпреки това ще отворя тази кутия – рече Лиско и взе кутията.
– Пак ще отваряме! – отчая се Мокси. – Цял живот ще отваряме!
– Ако не щеш, бягай!
– Да, много добре!.. Вие тук ще си отваряте каквото ви скимне, пък аз – бягай!
– Тогава остани.
– Да, но вие непрекъснато отваряте.
Лиско вдигна кутията към очите си.
– Внимание, отварям!
Но кутията не се отваряше. Лиско задърпа. Димби задърпа, опита се и Домби – нищо. В бъркотията обаче някой натисна нещо и кутията изгърмя. На тях им се стори така – тъй силно изщрака капакът при отварянето. Отвътре изскочи огромен букет цветя. Димби, в чиито ръце бе кутията при експлозията, я захвърли на тревата.
– Това е – забеляза Лиско. – Вече се плашим и от цветя.
– Знае ти някой, че са цветя! – заоправдава се Димби.
Мокси, който бе отхвъркнал на десет метра, се върна и подуши цветята.
– Не миришат – забеляза той. После ги ритна и добави: – Шумят като книжни.
Лиско се наведе и постави букета до пръчката.
– Да отворим друга – предложи Мокси.
Всички се обърнаха към него.
– Мокси предлага да отваряме! – изненада се Лиско.
– Понеже излизат цветя – обясни Мокси.
– Които риташ – отбеляза Димби.
– От другата ще излязат тръни и няма да ги ритна – обясни Мокси.
Ето че стана весело. Приключението ставаше приятно и сякаш всичко зависеше от настроението на Мокси.
– Тях няма да ритна – повтори Мокси.
– Защо?
– Защото бодат.
– И се ядат! – Допълни Лиско.
– Пак за ядене! – възмути се Мокси. – Мислите само за ядене.
Ставаше все по-весело.
– Внимание! Отварям втората кутия.
Отново притаиха дъх. Този път Лиско потърси онова нещо, което трябваше да се натисне.

– Всяка работа си има леснината – рече бодро лисичето и натисна това, което трябваше да се натисне.

Този път загърмя наистина, нещо затрещя, засъска, разхвърчаха се искри, с глух тътен се вдигна облак от дим, небето се затъмни, а в тъмнината плъзнаха фойерверки.

Дълбоко в гората Мокси бягаше силно. По едно време му се стори, че от силното бягане опашката му ще се откъсне и ще изостане. Верен на себе си, зад опашката му препускаше Домби, а далеч зад него – Димби. Скрит зад храста, на двайсет метра от експлозията, Лиско възстановяваше дишането и мислите си.

„Тежко е да си откривател – мислеше си той. – Неблагодарна работа. Уж откриваш нещо ново, а откритието ти внезапно експлодирва и те прави на прах.“

– Лиско! – обади се вътрешният му глас.

– Какво? – запита самият Лиско.

– Представяш ли си колко откриватели са се превърнали на прах?

– Не ми говори! – отвърна лисичето и заоблизва саждите от краката си.

– И въпреки туй явяват се нови откриватели.

– Тежко им! – отвърна лисичето.

С това приключи забележителният разговор между Лиско и неговия вътрешен глас.

Той тръгна смело към полянката, решен да се справи докрай с тайните на куфара, да отвори всички кутии и ако е необходимо, да се превърне на прах, но да победи дребните неща у себе си. Лисичето спря и започна да зове приятелите си:

– Димбииии!

Друго си е да покажеш героизъм пред зрители.

– Домбииии!

Приятно е някак си, когато проявяваш смелост, отстрани да те гледат и да си казват: брей, колко смел е този Лиско.

– Моксиииии!

Дори да станеш на прах! Да речем, че смелостта и безумието ти скроят шега и след огромна експлозия се превърнеш на прах, прахът ти сякаш ще бъде по-красив, ако те наблюдават. След това може и да разказват насам-натам.

– Моксиииииии! – провикна се повторно Лиско.

– Кой вика?

– Аз!

– Кой си ти?

– Лиско, Мокси!.. Твоят приятел!.. Елате да ви покажа как се отварят кутии. Ще наблюдавате, а аз ще отварям, отварям, отварям...

– Много ли ще отваряш? – запита Чарли, като се появи и заотърсва.

Фракът му бе изцапан с паяжини от провирането по гъсталаците. Той свали, цилиндъра си и го огледа.

– Добър ден! – рече Лиско.

– Какво?

– Понеже свалихте шапка – обясни лисичето. – Помислих, че ми казвате добър ден.

– Ще ти дам едно добър ден! – заудря яростно цилиндъра си Чарли.

– Ти ли викаше за помощ?

– Кога?

– От половин час някой вика за помощ и го търся да му помогна, а все го няма.

– Е, да – засмя се Лиско. – Това е една гадна сврака, научила се да вика за помощ и вика постоянно.

– Защо? – учуди се Чарли и сложи цилиндъра на главата си.

– Чула някъде, че викат за помощ, и си го взела за песен.

– Аха! – усмихна се Чарли. – За птичи сигнал. Оригинално, но се претрепах да търся. Викам си, някой е в беда, да му помогна. Все пак оригинално е птица да вика за помощ.

– Оригиначните ставаме много – въздъхна Лиско. – Не оставихме място за нормалните.

Чарли го погледна и се засмя приятно, може би не с усмивката от цирковата арена.

– Ей, хлапако – каза той, – какво представляваш?

– Лиско.

– Аха!..

– Какво аха?

– Така де... Кой Лиско?

– Ако ви заразправам, ще мръкне и ще съмне... трийсет пъти.

– Охоо!

– Но сега съм зает. Върша една изследователска работа от огромно значение.

– Каква работа?

– Отварям.

– Аха!.. И какво отваряш?

– Пакети с експлозии?

– Да не си пиротехник?

– Не, аз съм Лиско... Отначало отворих един куфар.

– Ей, аз пък търся една полянка.

– Каква полянка?

– Малка и леко заоблена.

– И защо ви е? Какво ще я правите?

– Нищо.

– Помислих да не я правите нещо.

- Там оставих някои неща... Понеже каза куфар, разбираш ли?
- Ясно! – Лиско трепна. – Какъв куфар?
- Голям, с надпис „Не пипай“.
- Какво значи НЕ ПИПАЙ? – запитва Лиско.
- Това значи: не пипай куфара.
- Вижте какво – каза Лиско.
- Какво? – запитва Чарли.
- Виждате ли това място?
- Кое място?
- Този сух корен.
- Да. И какво?
- Това е мястото, където ще се разделим.
- Така ли?
- Внезапно се сетих, че имам неотложна работа – обясни Лиско.
- И ще ме оставиш да се лутам сам?
- Вървете направо.
- Чакай!..
- Моля?
- Нали беше зает с някакво отваряне?
- Да, но се сетих, че имам още по-важна работа.
- Не! – кресна Чарли.
- Какво? – учуди се Лиско.
- Ще ме заведеш на полянката!
- Много ли държите?
- Да!
- Добре.

Лисчето поведе Чарли, но го отклони, гледаше да го забави, докато измисли оправдание за белята.

- Всъщност! – каза Лиско.
- Да! – отвърна Чарли.
- Казах ВСЪЩНОСТ! – обясни Лиско.
- Какво е то? – запитва Чарли.
- Когато някой започва особен разговор, най-напред казва думата ВСЪЩНОСТ – обясни Лиско. – Всъщност аз не знам да чета.
- Това е естествено – рече Чарли.
- Ако знаех да чета, нямаше да се занимавам с отваряне на куфари.
- Твоя си работа.
- Кой знае.
- Моля?
- Ще видите, че не е само моя.
- Добре.
- Всъщност.
- Аха.

– Всъщност отворих всичко на всичко две кутии. Да не мислите, че като ви се похвалих... Двечки!.. Може би най-незначителните.

– Не заобикаляме ли?

– Въпроса ли?

– Пътят към полянката ми се вижда дълъг.

– Тогава да го скъсим – предаде се Лиско. – Няма да го усуквам, готов съм да си понеса последствията.

– Слушай! – извика строго Чарли.

– Какво? – разтрепера се Лиско.

– Харесваш ми!

– Ще видим – отвърна Лиско. – Такава каша съм забъркал!..

– Гръмна ли добре?

– Не ти е работа!.. Приятелите се намериха чак на другия край на гората. Нищо чудно в момента да са в Америка... Ето ви я полянката.

Чарли хвърли поглед на куфара, взе пръчката, направи я отново малка и повдигна рамене.

– Е, това не разбирам на хората – рече Лиско. – Не знам какво казват, когато повдигнат рамене.

– Всичко – отвърна Чарли.

– Ще ме биете ли?

– Не. Ще ми отнеме много време. Ако те започна, ще мръкне и ще съмне... трийсет пъти.

– И вие ми харесвате.

– Много си хитър.

– Вие сте един от първите, които ми го казват.

– Прекалено хитър.

– Да затварям ли кутиите?

– Ти ли отвори куфара?

– Да.

– Другите не помагаха ли?

– Никак.

– А кутиите?

– Аз.

– Другите?

– Наблюдавах.

– И побягнаха?

– Повече, отколкото очаквах. Но всеки миг ще се върнат. Връщането, както и бягането, е любимото им занимание.

– Знаеш ли, че съм чувал за теб?

– Има си хас... Всеки интелигентен индивид е чувал за мен.

– Като отвори куфара, поне направи ли някой фокус?

– Две експлозии с илюминации!.. Нещо като квартална вечеринка с край до зори.

- По гърба си имам ли паяжини?
- Не. Почистихте се добре.
- Не всеки може да прави фокуси, Лиско.
- Знам.
- Все много знаеш... Кога ще дойдат приятелите?
- Момент.

Лиско започна да вика. Не мина много време. Първи се обади Димби, след него Домби и накрая Мокси. Запитаха какво има, Лиско им отвърна, че трябва да дойдат незабавно. Появиха се пак в обичайния ред: Димби, Домби и Мокси. Мокси заяви чистосърдечно, че за всичко е виновен Лиско.

Вместо да каже каквото и да е, Чарли измъкна една жълта кутия.

– Пак ли ще взривяваме? – запита Мокси и се приготви.

– Не.

– Тогава карайте!

Чарли вдигна и показа кутията, а след това я отвори.

– Внимание!.. В случая кутията е само опаковка.

Той бръкна в нея и измъкна нещо.

– Какво е това? – запита илюзионистът.

– Кърпа! – извика Домби.

– А това?

– Яйце! – извика Мокси.

– Такаааа!..

Чарли остави празната кутия върху куфара и продължи:

– Това, както видяхте, е яйце, а това – кърпа!.. Разгледахте ли ги?

– Да! – извикаха всички.

– Внимание!.. Завиваме яйцето с кърпата, търкаме, търкаме, след това погалваме кърпата с магическата пръчка, която вие за малко не сте повредили...

– Лиско!.. – обясни Мокси. – Той!

– Чичко фокусник – обади се Домби, – мога ли да запитам нещо?

– Кажи, Домби.

– Има ли духове?

– Не.

– Ами тогава откъде се вземат самите духове?

– Измисляме ги.

– Домби казва, че женският дух се нарича ДУХКА.

– А ти?

– Аз казвам, че женският дух се нарича ДУХОВНИЧКА.

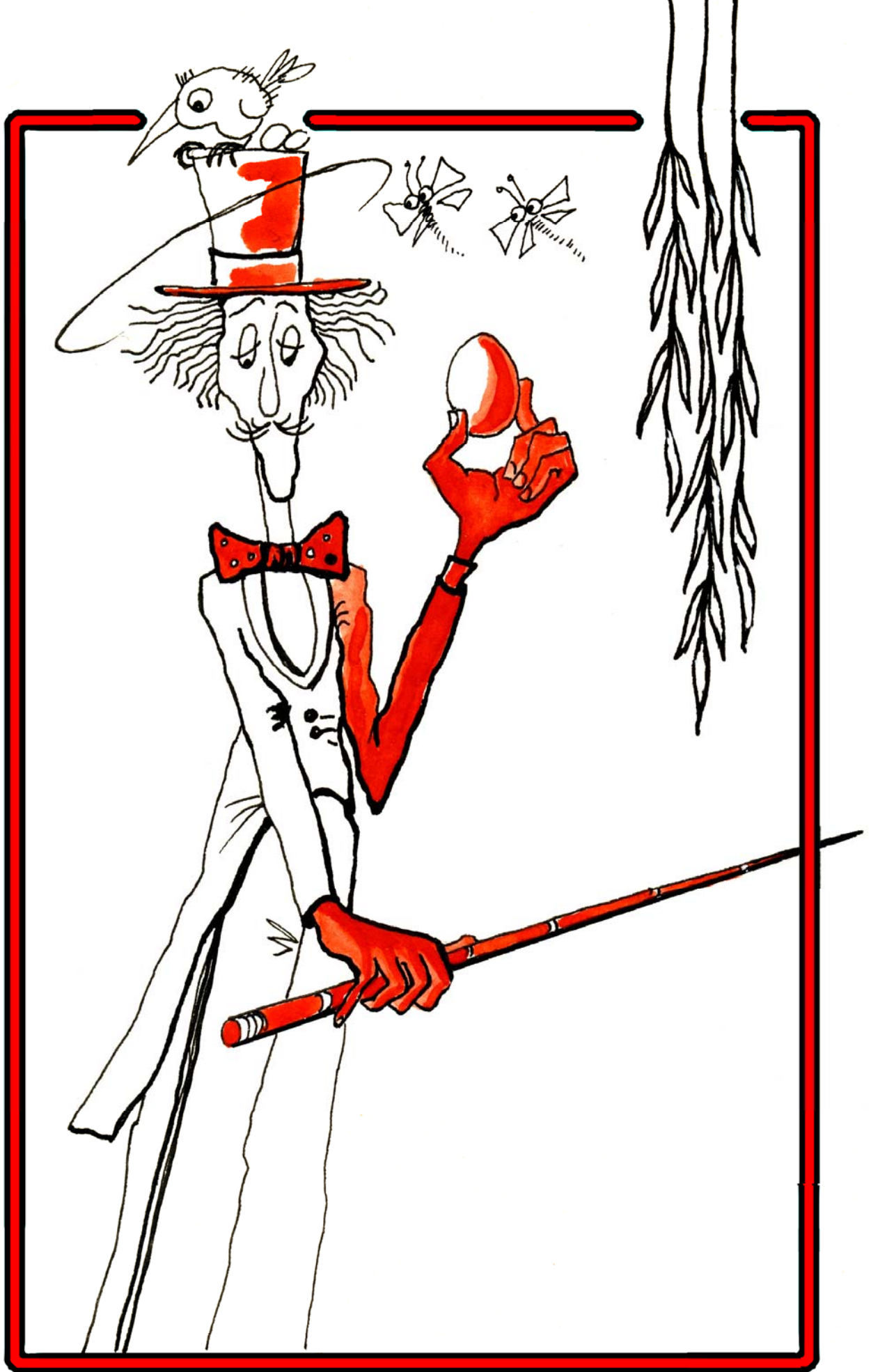
Чарли сподави смеха си и продължи:

– Както виждате, яйцето изчезна.

– Изчезна, ама в кърпата! – обади се Мокси.

– В кърпата е! – извика Домби. – Завихте го в кърпата.

– Така ли?
– Да!
– Може би – съгласи се Чарли. – Имате право.
– Такива фокуси мога да правя и аз – заяви Мокси. – Завиваш яйцето в кърпата и готово!..
– А ти какво искаш? – запита наивно Чарли.
– Да изчезне кърпата, а не яйцето.
– Е, много искаш.
– Искам, я!.. Това се казва фокус!
– Може ли да изчезне кърпата? – запита плахо лисичето.
– По този въпрос не съм мислил – призна си Чарли. – Но ще опитам. И така... – Той запретна ръкави и взе магическата пръчка, с която почука леко върху яйцето. – Яйце!.. Така ли?
– Да.
– Кърпа!.. Така ли?
– Да.
– Завиваме яйцето с кърпата... Така ли?
– Да.
– Започваме да търкаме, търкаме, търкаме... И виждаме как кърпата постепенно се смалява, смалява, стопява, стопява... Още повече се стопява и накрая изчезва.
Чарли показа яйцето. Кърпата липсваше. За по-голяма нагледност той държеше яйцето с два пръста.
– Нито помен от кърпата, така ли?
– Така!
– Еееей!
– Наистина изчезна.
– Това е фокус!
– Този човек ми взе акъла! – призна Мокси. – Кърпата изчезна, видяхте ли?
Само Лиско мълчеше и гледаше ръцете на фокусника.
– Е, Лиско – усмихна се Чарли, – как си?
– Добре съм, благодаря.
– Хареса ли ти фокусът?
– Много.
– Видя ли как нещо, което до преди малко го имаше, сега го няма?
– Както виждаш, няма го.
– Лиско, не виждаш ли, че го няма? – присмя му се Домби. – Изпари се! Като дим. Изчезна!..
– Не може да изчезне съвсем – настоя Лиско. – То съществува някъде... Според материалистическата наука нищо не може да изчезне безследно.

– Лиско! – възмути се Мокси. – Откъде тези думи?
– Лиско е прав – усмихна се Чарли. – Кърпата наистина не се е изпарила.
– А не може ли да се появи? – запита Димби.
– Може би може... Ще се опитам, но трябва да пазите тишина.
Публиката млъкна, настъпи абсолютна тишина.
Чарли започна да трие яйцето от всички страни с ръце, отново запретна ръкави, да докаже, че нищо няма да изпадне оттам, почука яйцето с магическата пръчка и кърпата бавно започна да се показва, отначало едно крайче, после още малко и още малко, половината и накрая – цялата кърпа. За доказателство Чарли показа и яйцето.
– Гръмна ме! – подскочи Мокси. – Простря ми акъла на слънце!
– Страшен е, а? – изуми се Домби.
– Голям фокусник! – призна Димби. – И ловък. Каквото си иска, прави. Нали, Лиско?
– Да.
– Но без магическата пръчка няма да стане нищо – забеляза Мокси.
– Тя е най-важната.
– Според мен – заяви Домби – този магьосник може да накара да изчезнат сума ти неща: дървета, хора, паяци!..
– Чак пък толкоз... – усъмни се Димби.
– Какво? – запали се Домби. – Като нищо!.. Цели гори могат да изчезнат, камъните, планините!..
– Глупости! – прекъсна го Лиско.
Всички го погледнаха.
– Хайде пак! – рече Мокси. – Пак Лиско!.. Пак той не вярва.
– Защо бе, Лиско? – обърна се към него Домби. – Какво те прихвана?
– Вече казах.
Чарли се наведе над куфара и започна да прибира нещата си. В това време спорът избухна с нова сила. Лиско продължаваше да твърди, че нещо, което съществува, не може да изчезне, понеже, ако изчезне, къде ще отиде, във въздуха ли, или в земята, ами ако е във въздуха, то си е във въздуха, ако е в земята, то си е в земята, значи съществува, макар че е на друго място, и така нататък.
– Чичо магьосник, вярно ли е това, което бърбе Лиско? – запита Домби.
– Не знам.
– Как да не знаеш?
– Според мен – започна спокойно Чарли – този, който твърди, че нещата, които изчезват, продължават да съществуват, защото нищо в природата не се губи, трябва да докаже това.
– Как? – заинтересува се Димби.

– Има начини. Който е сигурен в твърдението си, трябва да намери начин и да го докаже.

– Лиско, намери начин! – погледна го Домби.

Лиско мълчеше.

– Чичко фокусник – намеси се отново Мокси, – защо не направим така?

– Как?

– Лиско твърди, че нищо не може да изчезне безследно... Викам, защо не го изчезнете на бърза ръка?

– Самия него?

– Това е идея! – удиви се Домби. – Да видим какво ще прави.

Чарли, който досега прибираше багажа си, погледна полуусмихнато лисичето и запита:

– Съгласен ли си?

– Моля?

– Питам съгласен ли си?

– Аз... когато бях в гнездото на орела...

– Не те питам къде си бил!.. Съгласен ли си да те изчезна!

– А после в стомаха на акулата...

– Чуваш ли какво ти казвам!

– Той се прави на ударен! – обади се Домби.

– Колкото си иска! – допълни Мокси.

– Нали много знаеше бе, Лиско! – рече Димби. – Щом твърдиш, че... такова. Аз например не бих посмял да таковам... да ме изчезнат, защото де да знам дали ще ме проявят...

– Появят! – подсказа Мокси.

– Така де, появят!

Лисичето даваше вид, че не чува разговора край себе си, а всъщност поглъщаше всяка дума и мислеше за две неща:

ПЪРВОТО: Ако си сигурен, че няма да изчезнеш безследно, защо не позволиш да те изчезнат?

ВТОРОТО: Това е също като работата на откривателите – жертваш се и толкоз.

ТРЕТОТО: Важното е да докажеш!

Лиско се сети, че нямаше трето, и го зачеркна мислено, а гласно каза:

– Добре.

– Съгласен? – запита уж уплашено Чарли.

– Да!

Приятелите на Лиско едва сега разбраха, че работата става сериозна.

– Съгласен си да изчезнеш, нали?

– Дда.

– Дори ако не се появиш отново на света?

Лиско въздъхна и погледна каквото имаше наоколо от света:

– Дда.

– Застани тук!

– Ккъде?

– Дето сочи пръстът ми.

– Тук ли?

– Не. Тук!

– Защо тук?

– Добре. Стой си там.

– А, не – тук! – отвърна Лиско и застана на съвсем друго място.

Чарли го погледна колкото може по-остро, но едва успя да съдържи усмивката си.

– Приличаш ми на Джордано Бруно – рече тихо той.

– Защо? – попита плахо лисичето.

– Ами и той като теб... Умря на клада заради убежденията си.

– Така ли? – Лиско все повече и повече се замисляше и се питаше дали пък някак не греши, а?.. Поиска му се да изхитрува още веднъж. Такова беше едно от правилата му: преди да се случи най-страшното, отлагай го. – А не може ли да застана тук? Мисля, че от това място се изчезва най-добре.

Той се надяваше, че фокусникът може да накара предметите да изчезват само от определено място.

– Застани където щеш!

– Ще позволите ли преди това да отида да пия вода?

– Аааа! – викнаха Димби, Домби и Мокси.

– Вече бяга! – рече Домби.

– Искате да драсне! – извика Мокси.

Чарли бръкна в куфара и измъкна огромна синя кърпа, която разгъна пред очите на всички, за да докаже, че по нея няма нищо съмнително. Лисичето я разгледа с особен интерес.

– Сега ще покрия Лиско с тази кърпа и ще го изпаря.

– Какво значи да ме изпарите? – запита лисичето.

– Ще те превърна на пара – обясни Чарли. – Тогава ще видим дали нещо, което го има, не може да го няма.

С ловко движение Чарли метна кърпата върху Лиско. Тя падна плавно и го покри.

– Защо трепериш? – запита илюзионистът.

– Опашката ми трепери – обясни Лиско. – Тя няма нищо общо с мен.

Чарли се обърна към зрителите:

– Сега ще проверим изчезват ли, или не изчезват предметите... Не-

ка си разправя, че бил ту в гнездото на орела, ту в стомаха на акулата и не изчезнал. След малко ще изчезне и вече няма да го има.

Пред уплашените вече погледи на тримата зрители Чарли насочи магическата пръчка към кърпата и изсипа тайнственото си заклинание:

– Тимби, мимби, тиритимби! Таратомба, каратомба! Кай-кар-тал-пиво-шул-шул!.. Магическата пръчка ще изпари Лиско и вече няма да го има!.. Тимби-мимби-тиритимби! Таратомба, каратомба!.. Кайкар-тал-пиво-шул-шул!

Чарли с рязко движение вдигна кърпата и я хвърли в куфара, а след това трасна капака с надписа НЕ ПИПАЙ.

– Какво стана? – изуми се Мокси.

– Изчезна! – извика Домби.

– Ама вие наистина! – промълви Димби. – И вече няма ли?

– Какво вече? – запита Чарли.

– Да го таковате? – побърза да запита Мокси.

– Няма! – отсече Чарли. – Пожела си и изчезна. А и вие не се намесихте. Дори настояхте.

– Е, как? – примигваше Димби. – Вече никога ли?

– Никога!

– Съвсем ли? – запита Домби.

– Съвсем!

Първата изненада дойде от Мокси, който заплака неочаквано.

– Защо плачеш? – запита учудено Чарли.

– Искам си Лиското!

– Така ли?

– И аз си го искам! – захлипа Димби.

– И аз! – ревна Домби.

– Това ме изненадва! – заяви Чарли. – Не очаквах. Трябваше да кажете по-рано... Ти например, Мокси, винаги се караш с него, портиш го и му създаваш неприятности. Защо плачеш?

– Искам си Лиското! – настоя Мокси и зарева с пълен глас.

– Той ни трябва! – напълни очи Димби.

– Не можем без него! – просна се на тревата Домби.

Чарли се чудеше какво да прави. Разпери безпомощно ръце.

– Трябваше по-рано... – поклати глава той. – Вече е късно. Лиско се превърна в пара и скоро ще се превърне в малко бяло облаче... Ееей там, горе!

Той посочи къде и всички погледнаха към небето. През насълзените си очи Димби сякаш позна в едно от облачетата лисичето, най-вече по опашката.

– Искам си Лиското!

– И аз!

– И аз!

Илюзионистът тропна с крак по куфара:

– Тихо!

Тримата се умълчаха.

– Няма да ви позволяя! – извика Чарли. – Когато ви питах – мълчахте и настоявахте, а сега – ревете!.. Защо не протестирахте ТОГАВА?

– За да видим какво ще стане – отвърна тихо Димби.

– И видяхте!.. Какво повече?

– Искаме си го!

– Вие сте лош човек!

– Къде ми е приятелчето?

– Но нали – Чарли се чудеше какво още да каже, – но нали, боже мой, нали винаги се карахте, спорехте, нали го оставяхте сам в бедите!..

– Вие сте лош!..

– Може да сте човек – извика Мокси, – но сте лош!

– Защо АЗ да съм лош, когато ТИ се караше с него?

– Не съм се карал! – отрече Мокси. – Само му противоречах!

– А защо му противоречеше?

– Защото съм магаре!.. Ако не противореча, как ще бъда магаре?

– А бе какво ще ни залъгвате! – кипна Домби. – Искаме си Лиското!

– А пък аз искам да ми кажете защо?

– Защото го обичаме! – зарева отново Мокси. – Затуй!

– Ааааа! – усмихна се ехидно Чарли. – Обичате гоооо!

– Да! – извикаха тримата.

– Ще ни го върнеш ли?

– Моля ти се, чичо фокусник!

Но Чарли бе жесток човек, непоколебимо прибра багажа си и тръгна по полянката. Димби незабавно се хвана за фраката му, Домби за Димби и Мокси за Домби. Илюзионистът ги повлече след себе си, но след малко се умори и спря. Изгледа ги накриво, постави куфара на тревата и сложи ръце на кръста си.

Тримата стояха пред него. Чарли смяташе, че ще издържи на погледите им, но щом срещна очите на Мокси, бързо се изви настрана и се ухапа да не прихне.

– Какво искате? – запита сломено той.

– Онова!

– Кое?

– Лиско!

– Дето се бърка навсякъде.

– И ни докарва беди.

– Аха! – досети се Чарли. – Онова, от което бягате и го оставяте само срещу опасностите.

Димби, Домби и Мокси мълчаха и гледаха небето, сякаш там ставаше кой знае какво.

– За него ли мрънкате? Добре! – Чарли натисна ключалките на куфара. – Обещавате ли, че вече няма да го оставяте в беда?

– Обещаваме!

– Още веднъж! – настоя Чарли.

– Обещаваме!

Чарли дръпна капака, измъкна Лиско от куфара и го трасна върху надписа НЕ ПИПАЙ.

– Колко лесно обещаха! – примигна лисичето и погледна небето: – Та кое облаче бях аз?

Приятелите му се хвърлиха върху куфара и започнаха да прегръщат този, за когото преди малко бяха пролели сълзи. Лиско също ги прегръщаше, а Чарли отново се извърна настрана – не се знае защо, – сълзи ли бършеше, смях ли прикриваше... Илюзионист!.. Иди го разбери.

– Казах ли ви, че нещо, което го има...

Някой го притисна силно.

– ...не може да го няма! – довърши мисълта си Лиско.

– С теб наистина не се излиза на глава – забеляза Чарли и запали цигара. – Но важното е, че посмя да изчезнеш, за да докажеш твърдението си.

– А кърпата от номера с яйцето? – извика внезапно Димби.

– Да! – присъедини се към него Домби. – Какво стана с кърпата?

– Наистина, какво стана с кърпата от яйцето! – запита Лиско.

– Сега ще ви обясня – отвърна Чарли и се наведе към куфара.

Той измъкна жълтата кутия и я отвори. Показа яйцето, показа и кърпата.

– Внимание, повтарям фокуса!.. Отваряйте си очите!.. Взимаме едно яйце и една кърпа. Обвиваме яйцето с кърпата... Виждате ли как?.. Правим няколко кръгчета с магическата пръчка... Обаче няма магии, няма фокуси, а вълшебниците са измислица. Каквото си направиш сам, никой не може да ти го направи... Магическата пръчка е само за отвличане на вниманието. Разбрахме се, че няма магии. Всичко е ловкост, сръчност, бързина и секрет, което, преведено на български, значи тайна.

Но... кърпата бе изчезнала.

– Ееее!

– Пак!

– И не можах да го разбера!

Чарли смигна:

– Сега ще се появи отново.

Той започна да трие яйцето и кърпата сякаш изплува от голите му пръсти или пък от черупката на яйцето.

Ново удивление.

– Тайната!

– Наистина, другарю илюзионист, каква е тайната? – помоли се Мокси.

– Ето я тайната! – извика Чарли и чукна силно яйцето с металическа пръчка. – Удряме яйцето с метал, но не се чупи. Защото е дървено. Изкуствено. Боядисано като истинско бяло яйце. Дървото отвътре е издълбано, яйцето е кухо, има си и дупка. – Чарли махна палеца, който умело прикриваше дупката. – Ето я дупката!.. Виждате ли как я запушвам, да не я видите?.. А ето как изчезва кърпата.

Пръстите му сърчно започнаха да тикат кърпата през дупката в яйцето – тя изчезна.

– Изчезна ли?

А после пръстите я издърпаха навън.

– Появи ли се?

– Ееее!..

– Това е! – усмихна се Чарли и смигна. – Разберете го от мен: най-сложните фокуси, не само в илюзионизма, но и в живота, имат най-простото обяснение, най-глупавия секрет... Както се убедихте, магии не съществуват.

– А Лиско?

– Как изчезна Лиско?

Чарли погледна лисичето, почеса се по врата и измъкна голямата синя кърпа.

– Поставих ли тук Лиско?

– Да.

– После поставих върху него кърпата и го покрих.

– Да.

– После вдигнах кърпата...

– И Лиско изчезна!

– ... но заедно с кърпата хванах и лисичето – настоя Чарли.

– Ееее!

– После набутах и лисичето, и кърпата в куфара!

– Ееее!

– После знаете – по обратния път.

– Ееееееее!

– По едно време бях изтръпнал – призна си Чарли. – Ами ако започне да вика?.. Но знаех, че Лиско е хитро лисиче, ще мълчи докрай, да провери дали приятелите му са приятели... Така ли е, Лиско?

– Така си е, чичко фокусник, макар че не винаги трябва да се рискува.

– Според мен Лиско постъпи като герой. Той се страхуваше и въпреки туй пожела да докаже твърдението си.

– Такъв съм – наведе глава Лиско. – Какво да правя?
– Винаги тих и скромн! – усмихна се Чарли, а другите прихнаха. Чарли ги остави да се насмеят и издигна глас: – И така, как се наричаше приключението, което преживяхме?
– НЕ ПИПАЙ КУФАРА! – отвърнаха всички като говорещ хор.
– А какво ще отвърнем ние?
– ПИПАЙ КУФАРА! – изгърмя говорещият хор.
– Точно така – съгласи се Чарли. – Пипай куфара!.. Отвори го, погледни в неизвестното и ако можеш – направи го известно. Не се страхувай, рискувай и откривай.

Лиско се ослуша. Отнякъде прозвучаха приближаващи се тропети, поиска му се да запее, но не посмя в присъствието на Великия Чарли, който се оказа такъв славен приятел.

Помогнаха му да си прибере багажа и тръгнаха да го изпратят до края на гората. Всеки искаше да каже по нещо, но Чарли забрани да се говори.

– Каквото и да кажем, ще бъде повторение – промълви той.

Илюзионистът напусна гората, полето го погълна – черно петно в зелената далечина, фрак и цилиндър и един куфар с надпис, който умееше да изчезва, за да ни каже, че няма вечни правила.

Четиримата постояха още малко.

– Изчезна! – прошепна Лиско, а после попита загадъчно: – Какво предлагате?

– Да се окъпем в реката – предложи загадъчно Мокси.

